

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 45.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813859376.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Undskyld denne Afgang fra den lige Vei, hvorpaa jeg dog nu allerede igjen befinder mig. Da jeg imidlertid har sluppet Traaden i min Tankegang, vil jeg begynde [46](#) med en Idee, som netop opstaaer hos mig: Ansee I det ikke for en Skam, at blive fornærmet af Andre? Er det nogensinde arriveret, uden at I have følt Eder nedværdigede derved, som om I selv havde gjort Eder skyldig i noget Upassende? Saaledes har det idetmindste været Tilfældet med mig. Har jeg haft Hovedpine eller anden Fortred, lettede det altid mit Hjerte at klage lidt derover, og lægge Beslag paa min Omgivelses Deltagelse. Men var der en enkelt Gang hændt mig noget Ubehageligt af den før omtalte Art, kunde jeg umuligt have nævnt det for noget Menneske, det vilde have forekommet at jeg isaafald havde givet mig til Priis. Viser ikke denne sikre Følelse af at det er os selv, vi maae tilregne Ansvar for de Fornærmelser, der tilføies os, at vi have faaet det Skjold i Vuggegave, som er en bedre Beskytter, end en Tjener i Hælene paa os. Hvad vi frygte er jo ikke Bold og Plyndring; for Uheld af den Natur, ere Mændene ligesaavel udsatte, som vi. Vi frygte for en anden Slags Overfald, for Fornærmelser. Men er ikke denne Frygt et Tegn paa en ond Samvittighed, et sørgeligt Bevis paa hvor svag Kvindeligheden føler sig - saa svag, at den ikke længer selv kan sikre os mod Paatrængenhed, men anseer en Karl eller en lille Dreng for nødvendig til vor Beskyttelse, naar vi vove os ud alene. Ogsaa jeg har gjort mig en Idee om Kvindeligheden - vidt forskjellig fra Eders, og skal jeg sige Eder hvorledes? Jeg har troet at Kvindeligheden [47](#) Var den sikre Følelse af vor Ukrænkelighed, som holder Angrebet fjernet, medens Ængstelsen fremkalder det, den skarpe, uoverstigelige Grændse - ikke mellem Mand og Kvinde, men imellem Renheden og det Urene, den Selvtillid, som er Begrundet i Bevidstheden om hvor lidt interesserede en Gjenstand vi maae være for Raaheden, som kun søger hvad der er den selv ligt. Om den end nærmede sig, maatte den jo snart indsee sin Feiltagelse, og trække sig tilbage med et foragteligt: Ikke andet! Selv om den stod ved Siden af os, var der et Svælg imellem, en Umulighed i at den kom os nær - den Umulighed hedder Forskjel. Om den end gik saa vidt at henvende sine Ord til os, var det jo ligesaa lidt os, de bleve sagt til, eller os, de traf, som om de aldrig havde kommet over dens Læber. »Jeg« er jo ikke mine Klæder, eller mine Manerer og mit Udseende, men min Personlighed, min Aand og Character. Altsaa af dem, der mangle Aand, og have en raa Character opfattes jeg slet ikke, eller jeg opsartes galt, og da er det jo ikke mig, de henvende sig til, ikke mig, de tale om, men deres egen gale Opfattelse personificeret, et imaginært Væsen, som aldeles ikke existerer. Jeg existerer ikke for dem, kan ikke fornærmes af dem, uden netop hvis der er noget Tilsvarende i min egen Natur. Derfor er jeg vis paa at traf en Fornærmelse mig, følte jeg mig berørt af Raaheden, da maatte jeg være mere eller mindre beslægtet med den, og jeg vilde isaafald søge Skylden hos mig selv, Frelsen hos mig selv, ved at forædle mit [48](#) Væsen og min Character, saa jeg deri besad et Dannevirke, der sikkrere beskærmede mig mod Overfald, end alle fremmede Leietropper.